

Frames explora els límits de la música i la tecnologia i estableix un diàleg amb la natura al Festival Perelada on hi ha presentat *La nature dans le miroir* i *Opera (Forse)*

- **La peça de la belga Cathy Van Eck tradueix i deforma els sons de la natura fins a aventurar-ne de nous produïts per la transformació del paisatge degut a la intervenció humana**
- ***Opera (Forse)* és una exploració en clau de sàtira del compositor italià Francesco Filidei sobre les formes convencional de l'òpera**

Peralada, 9 de juliol de 2025.- El Festival Perelada ha obert avui novament les portes a la contemporaneïtat, a la innovació artística, al talent de casa nostra, amb la presentació de l'espectacle *Opera (Forse)*. En un marc com el Celler Perelada, on fa uns dies es va poder viure la meravellosa peça d'art específic *Le Terroir*, de la ballarina i coreògrafa Lorena Nogal, l'ensemble Frames, una formació integrada per Sabela Castro, Javier Delgado, Rubén Orio, Daniel Munarriz, Núria Carbó i Miquel Vich, acompanyats per la narradora Agnès Busquets, han desplegat avui un treball de gran precisió i coherència escènica que, com el de Nogal, fuig de la convenció. L'objectiu de la proposta és oferir una experiència que transcendeix els marcs convencionals de l'òpera i la música.

Per aconseguir-ho el programa incloïa dues peces. Tenim, d'una banda, *La Nature dans le Miroir* (2020), de la compositora belga Cathy van Eck. Aquesta peça tecnològica utilitza sensors perquè el moviment corporal del percussionista generi so, creant una simbiosi entre gest, paisatge acústic i percepció visual. El resultat és una proposta en què allò auditiu i allò visual es fusionen en una única experiència, una invitació a reconèixer la relació entre l'ésser humà, la natura i la tecnologia. No es podia triar un millor escenari que els jardins del Celler Perelada per interpretar/representar la peça,

seguint el leitmotiv del festival d'enguany, el jardí com a *genius loci*, en el qual s'han fos els sons de la natura i els que produïen els músics, en ocasions, dialogant fins i tot amb els xiscles dels falciots negres que creuaven el cel sobre el celler o emmarcant el vol majestuós de les cigonyes que portaven branquillons per reforçar els seus nius.

Durant la interpretació de la peça de Van Eck el gest físic s'ha convertit en so, invertint la jerarquia habitual entre músic i instrument. En lloc de tocar, el músic es deixa tocar per la seva pròpia producció sonora. La peça s'ha d'entendre com una reflexió crítica i poètica sobre la relació entre els humans i el paisatge natural, i especialment sobre la manera com aquesta relació està manipulada —i deformada— per la tecnologia, la mobilitat i l'impacte ambiental. La creadora parteix d'un gest aparentment innocent i habitual: observar la natura per mitjà de la seva captura, però el que denuncia —o com a mínim posa en evidència— és que aquest acte de capturar no és neutral: modifica allò que pretén conservar. Les petjades, el soroll del desplaçament o la petita infraestructura dels senders alteren, físicament i acústicament, el paisatge observat. Aquesta tensió entre contemplació i alteració s'escala fins al nivell global, amb el canvi climàtic com a teló de fons. L'escalfament global podria portar a canvis en la flora i la fauna (nous arbres, noves espècies d'ocells) i la imatge que tenim d'un indret natural avui pot no tenir res a veure amb la seva realitat futura. Així, el paisatge no és una cosa immutable, sinó una construcció canviant i fràgil, sempre influïda per l'acció humana.

En aquest context, la peça musical esdevé una metàfora escènica i tecnològica d'aquest procés. Els intèrprets no són només músics, sinó també "mediadors" d'aquesta transformació: sostenen un mirall que representa la mirada humana sobre la natura, i amb els sensors als braços, els seus moviments generen sons en temps real. Inicialment, aquests sons evoquen ocells locals, però a mesura que avança la peça, aquests sons es desplacen cap a altres espècies, i fins i tot cap a ocells "artificials", metàfora del paisatge cada cop més hibridat, menys natural. L'ús de l'altaveu situat al pit dels intèrprets simbolitza que aquest nou paisatge ja no és exterior, sinó que

forma part del cos humà: som part de la natura que transformem. El so no surt d'un espai "natural" sinó d'un cos "tecnonatural", on moviment i paisatge, emissor i receptor, es confonen. Cap al final, quan els músics imiten el vol dels ocells amb el mirall, es tanca el cercle: allò observat i allò que observa s'han convertit en una sola cosa. L'ésser humà ja no imita només el paisatge, sinó que n'esdevé part, mutant amb ell. La peça posa el públic davant d'un mirall: si la natura canvia, és perquè l'hem mirat, l'hem volgut capturar, i en fer-ho, l'hem alterat per sempre.

Després d'aquesta peça per a quatre músics que ha destil·lat un deix de pessimisme, o si més no, d'inquietud, el percussionista Miquel Vich ha presentat la segona part de la vetllada o, més ben dit, el plat fort: la interpretació d'*Opera (Forse)*, del compositor italià Francesco Filidei, en què és proposa un conjunt de vuit escenes breus per a sis percussionistes i una narradora, amb textos del poeta Pierre Senges. El plantejament és innovador i barreja paraula, ritme i objectes sonors, tot explorant els límits de la construcció convencional de l'òpera, en que fins i tot el text, ple de sentit irònic i distanciat, també vol sacsejar la percepció que tenim de l'òpera com a drama continuat. Durant la interpretació de la suite de Filidei, el control del silenci, la coordinació en la seqüència de cops i l'ús intel·ligent de múltiples objectes per afavorir la peculiar narració, ha permès al públic trencar tota solemnitat i abraçar sense manies el grotesc i la sàtira, una vegada s'ha superat la sorpresa inicial. Els sons de l'aigua, els xiulets, les carraques o els sons de copes de vidre apellen a la imaginació col·lectiva, generant una mena de microdramaturgia en què l'òpera es construeix des de la paròdia i l'observació. El discurs textual, amb intervencions breus i carregades d'ironia explicant la història d'amor entre una polla d'aigua mascle (Battibecco) i un mújol femella (Avocatta) que fan la fi d'en cagaelàstics a la taula dels músics/comensals, després d'un inici ben poètic, mentre gaudien de llibertat en plena natura i tenien l'oportunitat d'enamorar-se, fins que han entrat en escena pescador i caçador, respectivament. Agnès Busquets ha afortunat, amb la seva bis còmica, que s'escapés més d'una riallada entre el públic.